

Arrest

nr. 196 285 van 7 december 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 april 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 maart 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. HEYMANS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, A. H. S. (...), bent een Afghaan van Pashtoun origine. U bent 26 jaar oud en afkomstig uit het dorp Banda van het district Rodat van de provincie Nangarhar. U bent ongehuwd. U bent een soennitische moslim. U hebt vijf broers en twee zussen die allemaal in Afghanistan wonen, samen met uw ouders. Uw familie zou na uw vertrek verhuisd zijn uit schrik voor de taliban.

U werkte eerst acht maand lang als winkelier op een markt in Jalalabad. Nadien werkte u drie jaar lang als kleermaker in Jalalabad. U woonde daar ook gedurende deze werkervaringen. Nadien ging u in het Afghaanse leger werken als soldaat. Hiervoor volgde u eerst een opleiding van acht maanden in het trainingscentrum van het Afghaanse leger in Kabul, startend vanaf saratan 1391 (omgezet naar de

westerse kalender: september 2012). Daarna werd u toegewezen aan de provincie Badghis waar u acht maand lang hebt gewerkt.

Er werden twee dreigbrieven afgeleverd bij u thuis in Rodat van de taliban. De eerste dreigbrief kreeg uw familie toen u nog in opleiding was als soldaat. Na deze tweede dreigbrief, toen u naar huis wilde gaan voor verlof, werd u in Jalalabad tegengehouden door uw neef. Hij heeft u afgeraden om naar huis te gaan omwille van deze bedreigingen. U logeerde enkele dagen bij hem. Hij regelde een smokkelaar voor u. In de zomer van 2013 verliet u Afghanistan. U ging naar Turkije waar u in een steenkoolfabriek werkte gedurende anderhalf jaar. U werd daar niet goed behandeld door uw baas en verdiende niet genoeg geld. Daarom besliste u om uw reis verder te zetten. Via onder meer Bulgarije, Servië, Hongarije en Duitsland kwam u op 14 augustus 2015 aan in België waar u dezelfde dag asiel aanvroeg. In Hongarije vroeg u asiel aan op 9 augustus 2015 en gaf u zichzelf op als de voogd van uw drie minderjarige broers H. O. (...), T. S. (...) en G. S. (...) (zie administratief dossier). In het kader van de Dublin-akkoorden deed de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een aanvraag tot overdracht van uw asielaanvraag naar Hongarije. De overdracht werd aanvaard maar ging echter niet door.

Ter staving van uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: twee certificaten van de opleidingen die u volgde als soldaat, uw originele taskara, uw werkbadge van het leger, de bankkaart van de Kabul Bank, twee originele dreigbrieven en de kopie van de enveloppe waarin deze documenten verstuurd werden.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in Afghanistan een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Er dient te worden vastgesteld dat er geen geloof gehecht kan worden aan de bedreigingen die u beweerde te krijgen van de taliban omwille van uw werk als soldaat in het Afghaanse leger. U kreeg twee dreigbrieven van de taliban, de eerste op 20.2.1392 (omgezet naar de westerse kalender: 10 mei 2013) en de tweede op 12.4.1392 (omgezet naar de westerse kalender: 3 juli 2013). Gevraagd naar uw reacties bij het krijgen van deze brieven verklaarde u deze niet serieus genomen te hebben. U dacht dat het een grapje was (CGVS p. 17). Na het ontvangen van de tweede dreigbrief durfde u zelfs nog naar huis te gaan. U werd echter onderweg gestopt door uw neef in Jalalabad en veranderde dan pas van gedacht (CGVS p. 16). Het is frappant dat u beide dreigbrieven helemaal niet serieus nam terwijl u met de dood bedreigd werd door de taliban en rekening houdend met de context waarin het algemeen bekend is dat de taliban personen die samenwerken met de Afghaanse autoriteiten viseren. Gevraagd wie de brieven geschreven heeft kon u geen antwoord geven ondanks het feit dat er op beide brieven de naam Mullah Abdul Jabbar Akhund vermeld staat (CGVS p. 15). Het toont aan dat u aan deze brieven niet toen, maar ook niet later enige waarde gehecht hebt. U legt beide brieven voor en kunt nochtans lezen en schrijven, dus kan verwacht worden dat u natuurlijkerwijze interesse zou tonen in deze dreigbrieven die geleid hebben tot uw vertrek uit uw land. Gevraagd hoe deze dreigbrieven naar u gestuurd werden kon u ook geen details geven. U verklaarde louter dat ze thuis gedropt werden. Wanneer, door wie of op welke manier wist u niet (CGVS p. 15). Over deze dreigbrieven hebt u ook niet gesproken met uw commandanten (CGVS p. 17). Bovendien werd u nooit rechtstreeks bedreigd door de taliban, en ook na uw vertrek hebt u geen weet van bedreigingen tegen u of uw familieleden die nochtans gewoon in Banda zijn blijven wonen (CGVS p. 17, 5). Het is opvallend dat de taliban, ondanks deze twee dreigbrieven, blijkbaar geen verdere stappen ondernomen hebben om u te vervolgen. De geloofwaardigheid van deze bedreigingen komt door voorgaande in het gedrang.

Gezien de door u aangehaalde vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn vormen zij geen basis voor een risicoanalyse in het kader van de toekenning van internationale bescherming. Betreffende uw werk als soldaat in het Afghaanse leger dient te worden opgemerkt dat dit op zich niet volstaat om u de vluchtelingenstatus toe te kennen. Voor zover aangenomen kan worden dat u bij een terugkeer naar Afghanistan problemen kan kennen met de taliban louter omwille van uw profiel als soldaat, beschikt u immers steeds over een intern vluchtalternatief in Jalalabad en in andere steden waarover de taliban geen controle hebben. Uw profiel als (ex-)soldaat is immers uiterst laag. Als soldaat hielp u voornamelijk in de bouw van de nieuwe legerbasis in de provincie Badghis. U escorteerde af en toe Amerikaanse konvoien, beveiligde de checkpoint en de snelweg Badghis-Herat (CGVS p. 10). U had geen hoge rank als soldaat en vocht u niet tegen de taliban (CGVS p. 11). U vernoemde een onveilig district waar het zesde bataljon, uw bataljon, operaties deed, maar u nam zelf geen deel aan anti-taliban operaties zo stelde u. U arresteerde geen talibanleden of burgers (CGVS p. 11). Er zijn dus geen elementen om aan te tonen dat u ondanks een laag profiel te hebben toch een doelwit zou worden voor de taliban in regio's die niet onder hun controle zijn. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt immers dat er actueel onvoldoende aanwijzingen zijn om te suggereren dat de taliban de motivatie en/of de operationele capaciteit heeft om 'low level collaborators' te vervolgen in Jalalabad of in andere gebieden

buiten hun controle. De prioriteiten en operationele capaciteit van de taliban beperkt zich in de steden tot 'high ranking ANSF (Afghaanse nationale veiligheidsdiensten) officials' (EHRM, H. en B. vs. het V.K., 9 april 2013, § 97-98; EASO, COI report Afghanistan, Insurgent strategies – intimidation and targeted violence against Afghans, december 2012). De redelijkheid van Jalalabad als intern vluchtalternatief voor u wordt hieronder verder besproken.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 14 december 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berybommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisieerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. In casu werd evenwel vastgesteld dat u over een veilig vluchtalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016

blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt. U hebt er immers uw beide broers van volwassen leeftijd en uw neef die daar wonen (CGVS p. 6). Met deze drie personen hebt u vanuit België regelmatig contact via whatsapp, skype en viber. Uw broers die voordien in Banda woonden, werken er ook. Uw neef was ook de persoon die een deel van uw reiskosten betaalde, die een smokkelaar arrangeerde voor uw reis en bij wie u een week lang logeerde vóór uw vlucht uit Afghanistan. U woonde zelf ook ongeveer vier jaar in Jalalabad, dus kent u de stad. U hebt er als winkelier gewerkt, samen met een zakenpartner. Nadien werkte u als kleermaker gedurende drie jaar, opnieuw in het centrum van Jalalabad (CGVS p. 7). Er kan dus aangenomen worden dat u daar niet enkel een familiaal maar ook een professioneel netwerk hebt, en de nodige werkervaring. Daarnaast spreekt u zowel Pashtou als Dari en u bent geletterd (CGVS p. 3). Na vier jaar gewerkt te hebben in Jalalabad ging u gedurende 16 maand in het leger werken voor u Afghanistan verliet. U woonde nadien ongeveer anderhalf jaar in Turkije ondanks het feit dat u eerst beweerde anderhalf jaar (Vragenlijst, vraag 5, p. 3) later zes maand (CGVS gehoorverslag p. 17, p. 18) daar gewoond te hebben. Enige berekening liet zien dat er tussen uw vertrek uit Afghanistan, zomer 2013, en uw aankomst in België, 14 augustus 2015, twee jaar is verstreken. Het is dan ook duidelijk dat u anderhalf jaar of zelfs langer in Turkije hebt gewoond. U bent dus al verschillende jaren niet in uw dorp Banda geweest in het district Rodat, hetgeen ook bleek uit uw beperkte kennis over uw regio. Het is dan ook logischer dat u zich bij terugkeer vestigt in Jalalabad. Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat de taliban u daar ook zouden vervolgen (CGVS p. 19). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd. Evenmin is uw profiel als ex-soldaat van die aard dat u in een regio die niet onder controle staat van de taliban een risico op vervolging loopt. Bovendien kan u zelfs niet aangeven of de taliban nog wel naar u op zoek zijn: hiernaar gevraagd stelde u contact te hebben met uw familie in Banda maar niet te hebben gehoord dat de taliban u nog zoeken (CGVS p. 5). Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Uw taskara kan enkel en alleen uw herkomst bevestigen, hetgeen hier niet betwist wordt. . De twee opleidingscertificaten, uw werkbadge en de Kabul Bankkaart kunnen enkel uw profiel als soldaat bevestigen, hetgeen hier niet betwist wordt. Uw werkbadge toont ook in lijn met uw verklaringen aan dat u een gewone soldaat was zonder een hoge rang. De documenten hebben bovendien enkel waarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen. U hebt echter de bedreigingen door de taliban, met name via de twee dreigbrieven, niet aannemelijk gemaakt. U bent niet op de hoogte van de omstandigheden waarin deze brieven verstuurd werden of wie de brieven geschreven heeft. U hebt ze ook niet serieus genomen. Dergelijke brieven kunnen trouwens door eender wie opgesteld zijn en de authenticiteit ervan is niet gegarandeerd. De enveloppe waarin deze documenten verstuurd werden voegt geen nieuwe elementen toe aan uw asielrelaas. Tot slot dient nog te worden toegevoegd dat uit beschikbare informatie kan worden afgeleid dat de bewijswaarde van Afghaanse documenten relatief is, aangezien het zeer gemakkelijk is om op niet-reguliere wijze Afghaanse documenten te verkrijgen, zowel in als buiten Afghanistan. Veel valse documenten zijn niet van echte te onderscheiden, ook niet door gedegen experts. Van deze informatie werd een kopie toegevoegd aan het administratieve dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij gaat in op enkele motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen. Zij beroept zich derhalve op de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. Waar verzoekende partij in haar verweer op summiere wijze het door haar voorgehouden asielrelaas herneemt, wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijft.

2.2.4. Aangaande de bemerking van verzoekende partij niet thuis te zijn geweest toen de dreigbrieven werden afgeleverd, oordeelt de Raad dat in redelijkheid kan worden aangenomen dat wanneer dreigbrieven aan de ouderlijke woonst worden afgegeven waarbij betrokkene met de dood wordt bedreigd het gezin van betrokkene haar informeert over het hoe, wanneer en door wie dergelijke brieven – die bovendien de rechtstreekse oorzaak zijn van de vlucht van verzoekende partij uit haar land van herkomst – werden afgeleverd en, of dat verzoekende partij zich hierover informeert. Bovendien doet de opmerking van verzoekende partij geen afbreuk aan de overige desbetreffende motieven van verwerende partij, in het bijzonder dat niet kan worden aangenomen dat verzoekende partij deze brieven niet serieus nam terwijl zij met de dood werd bedreigd door de taliban en dit rekening houdend met de context waarin het algemeen bekend is dat de taliban personen die samenwerken met de Afghaanse autoriteiten viseren, dat zij over deze brieven nooit heeft gesproken met haar militaire commandanten en dat zij nooit rechtstreeks door de taliban is bedreigd.

Waar verzoekende partij nog opwerpt dat zij wel degelijk wist welke naam als briefondertekenaar vermeld was, *"verzoeker kan lezen en schrijven"*, maar dat er een verschil is tussen het weten van de naam en het effectief kennen van deze persoon, stelt de Raad evenwel vast dat dit verweer flagrant strijdig is aan de door haar gegeven antwoorden bij het gehoor op het Commissariaat-generaal. Immers verliep het gehoor desbetreffend als volgt:

"Wie heeft ze geschreven? De taliban

De naam? Nee." (administratief dossier, stuk 5, p. 15).

Het is derhalve duidelijk dat verzoekende partij de naam van de ondertekenaar niet wist en er is hoegenaamd geen sprake van het verder ook effectief kennen van deze persoon. Desbetreffende motivering van verwerende partij blijft dan ook onverminderd overeind.

2.2.5. Waar verzoekende partij nog opmerkt dat haar familie is verhuisd uit Banda omwille van hun vrees voor de taliban en dit om reden van haar tewerkstelling voor het Afgaanse leger, wijst de Raad er vooreerst op dat aan de door verzoekende partij voorgehouden problemen, de dreigbrieven, met de taliban niet het minste geloof kan worden gehecht. Verder stelt de Raad vast dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal van 30 januari 2017 – zij verliet Afghanistan reeds in de zomer van 2013 – nog steeds gewag maakte van het verblijf van haar ouders, haar zussen en haar jongere broers in Banda (administratief dossier, stuk 5, p. 4).

2.2.6. Waar verzoekende partij bij aangetekend schrijven van 23 november 2017 nog een identiteitsdocument van haar broer R. F., documenten van het ziekenhuis betreffende de opname van haar broer na een aanval van de taliban en foto's van de verwondingen van haar broer bijbrengt, wijst de Raad erop dat het identiteitsdocument en de documenten van het ziekenhuis kleurenkopieën betreffen en dat aan fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren zijn (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Verder oordeelt de Raad dat aan privé-foto's evenmin bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijk inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Tot slot stelt de Raad vast dat verzoekende partij niet aantoon op welke wijze uit de bijgebrachte documenten en foto's *in concreto* blijkt dat de mogelijke problemen van haar broer het gevolg zouden zijn van haar beweerde – doch ongeloofwaardig bevonden – problemen.

2.2.7. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) niet worden toegekend.

2.2.8. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat verzoekende partij betreffende de desbetreffend uitgebreide motivering van verwerende partij enkel opmerkt dat zij ook buiten Banda, gezien verwerende partij zelf aangeeft dat de veiligheidssituatie er in Jalalabad in 2015 erop is achteruit gegaan, geen veilig onderkomen kan vinden bij haar familie voor de taliban waarbij ook de familie van verzoekende partij in gevaar zou worden gebracht. De Raad wijst er vooreerst op dat de problemen van verzoekende partij met de taliban als niet geloofwaardig worden beschouwd en is verder van oordeel dat het louter herhalen van een uiterst beperkte passus uit aangaande uitgebreide motivering van verwerende partij geen weerlegging inhoudt van deze motivering. Verwerende partij laat na met concrete argumenten deze motivering te weerleggen en brengt geen andersluidende informatie bij dan deze waarop verwerende partij zich desbetreffend steunt waaruit blijkt dat deze niet correct of niet langer actueel zou zijn.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.9. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven december tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT